

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou v právní věci

žalobce X, nar. X
státní příslušnost: X
bytem X
zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem,
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2025, č. j. OAM-248/ZA-ZA11-K18-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo na náhradu nákladů řízení**.
- III. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce JUDr. Petru Novotnému se přiznává odměna za zastupování ve výši 12 270 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze, a to do 1 měsíce od nabytí právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2025, č. j. OAM-248/ZA-ZA11-K18-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), přičemž pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nebyla udělena ani doplňková ochrana ve smyslu § 14a téhož zákona.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že byl zkrácen na svých právech a rozhodnutí napadá v celém rozsahu. Žalovaný porušil § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen s. ř.), § 12 písm. b), § 14a a § 15a zákona o azylu. Žalovaný řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným okolnostem a v důsledku toho nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona o azylu.
3. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Dle názoru žalobce se žalovaný nedostatečným způsobem vypořádal s jeho obavou, že bude pronásledován kvůli odmítnutí předvolání do armády a nasazení do boje. Svůj odpor k povolání na bojovou frontu žalobce ospravedlňoval výhradou svědomí a náboženského přesvědčení. Shrnul, že jeho přesvědčení ho opravňuje výkon branné povinnosti odmítnout. Přesto mu ale na Ukrajině za vyhýbání se vojenské službě hrozí trest, což považuje za nepřiměřené ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (přepracované znění) (dále jen „kvalifikační směrnice“).
4. Ve světle čl. 10 kvalifikační směrnice a v souvislosti se svým odporem proti vojenské službě také žalobce vyjádřil obavu, že jeho akt vyhýbání se nástupu k ukrajinské armádě by mohl být ukrajinskými státními orgány vyložen jako projev souhlasu s ruskou agresí a jako podpora ruské strany, což by mohlo vést k jeho pronásledování.
5. Dle žalobce žalovaný k řádnému zjištění skutkového stavu ani neopatřil dostatečné množství podkladů, na základě nichž by bylo možné informovaně rozhodnout, když založena do spisu byla jen jedna zpráva o zemi původu, která obsahovala neaktuální a nepřesné informace. Nadto shromážděné podklady podle žalobce neodpovídají na žádné z otázek, které je třeba v jeho případě zodpovědět, tj. neumožňují vyhodnocení hrozeb. Dle žalobce měl žalovaný v napadeném rozhodnutí zejména přezkoumat přiměřenost trestu, který mu hrozí za neuposlechnutí povolávacího rozkazu. Ze správního spisu především neplyne, jaké jsou na Ukrajině tresty za dezertérství nebo vyhýbání se vojenské službě. Žalobce pak citoval zprávu Amnesty International o zahájených trestních stíháních odpůrců vojenské služby odvolávajících se na výhradu svědomí na Ukrajině v roce 2024. Z této zprávy vyplynulo, že od roku 2022 nebyla žádnému Ukrajinci umožněna alternativní civilní služba namísto povolání do boje. Citováno bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

- i z vyjádření Benátské komise, že výhrada svědomí nesmí být zcela opomíjena ani v časech všeobecné mobilizace, přičemž odpůrce za žádných okolností nesmí být nucen nosit nebo použít zbraň. Žalobce dále namítal, že žalovaný rovněž pochybil, když během pohovoru s ním detailněji nezjišťoval jeho náboženské vyznání či jiné přesvědčení, které by mu ve výkonu vojenské služby mohlo bránit.
6. Žalobce rovněž rozporoval aplikaci tzv. vylučovací klauzule podle § 15a zákona o azylu na svůj případ. Argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, že nelze při vyhodnocování toho, co je vážným zločinem ve smyslu § 15a zákona o azylu, zvažovat pouze kvalifikaci činu ve vnitrostátním právu, ale je třeba v úvahu brát všechny individuální okolnosti případu. Uvedl, že se napravil a domníval se, že distribuci převážně konopí, bez ohledu na udělený trest, nelze subsumovat pod trestné činy natolik závažné, aby je bylo možné vnímat jako *vážný zločin* ve smyslu ustanovení § 15a zákona o azylu ve světle čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice.
 7. Žalobce taktéž zmínil obavu z toho, jak se k jeho návratu na Ukrajinu postaví zbylí členové jeho rodiny, kteří mu vyhrožují ublížením na zdraví, jelikož ho vnímají jako zrádce, který odmítá bránit svou vlast. Podle žalobce bylo také namístě hodnotit případný zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, neboť jeho obava z návratu vychází z konkrétních podkladů a zjištění.
 8. Žalobce uzavřel, že mu měla být udělena alespoň doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, neboť mu v zemi původu hrozí skutečné nebezpečí vzniku vážné újmy jakožto civilistovi během válečného konfliktu. Jeho navrácení by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, a to konkrétně principem *non-refoulement* zakotveném v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „EÚLP“).
 9. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
 10. V podání, doručeném Městskému soudu v Praze dne 1. 8. 2025, žalobce žádal o nařízení ústního jednání ve věci, ustanovení tlumočníka a ustanovení právního zástupce. Následně zopakoval argumenty, které uváděl již v žalobě. Shrnul, že mu jeho víra neumožňuje aktivně se zúčastňovat bojů v domovském státě, za což mu hrozí trest. Takový postup měl založit pronásledování jeho osoby ve smyslu § 12 zákona o azylu. Dále se pro případ návratu cítil být válečným konfliktem ohrožen na životě, vyzdvihl své rodinné vazby v ČR a skutečnost, že se cítí integrován do české společnosti, pročež pociťuje stres z možného návratu do vlasti. Uvedl také, že lituje spáchaného trestného činu a po vykonání trestu se napravil.

III.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný nejprve shrnul obavy z návratu tvrzené žalobcem a nosné argumenty žaloby. Žalovaný s argumenty žalobce nesouhlasil. Uvedl, že důvodem, pro který žalobce odmítá nastoupit k výkonu vojenské služby, je nutnost bojovat proti příbuzným a přátelům, které má kvůli otcově původu v Rusku, nikoli víra či svědomí, jak žalobce tvrdil až v žalobě. Z toho důvodu se žalovaný domnívá, že v napadeném rozhodnutí učinil přezkoumatelný a odůvodněný názor, že azylově relevantní nebezpečí v zemi

původu žalobci nehrozí, když výkon vojenské služby je základní státoobčanskou povinností a záměr ukrajinského státu povolát bojeschopné muže k ochraně vlasti je legitimní. Tvrzení žalobce, že jeho neochota nastoupit do ukrajinské armády může být vyložena jako souhlas s ruským útokem, považuje žalovaný za nepodložené účelové tvrzení. Žalovaný se taktéž vymezil proti snaze žalobce bagatelizovat trestnou činnost, které se na území hostitelské země dopustil, když žalobcova trestná činnost je zjevně podřaditelná pod pojem *vážný zločin* tak, jak je předvídan ustanovením § 15a zákona o azylu.

12. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

13. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné, skutečnosti:
14. Dne 3. 3. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany (dále jen „žádost“). Při poskytnutí údajů k žádosti ze dne 6. 3. 2025 uvedl, že pochází z X, je X národnosti a hovoří česky, ukrajinsky, rusky a polsky. Vyznává pravoslavné křesťanství, není ale členem žádné politické strany a není ani jinak politicky aktivní. Je rozvedený, ale v současnosti znovu žije se svou bývalou manželkou a společnými dětmi v ČR. Obě dcery žalobce mají státní příslušnost X. Do ČR žalobce přicestoval v roce 2019 letecky. Před tím měla celá jeho rodina povolení k pobytu v Polsku, toto mělo vypršet asi až v roce 2020. Žalobce v Polsku podnikal. Víza udělená v jiných státech nemá, o mezinárodní ochranu v minulosti v ČR již žádal, to bylo už asi před 20 lety. Žalobce svůj zdravotní stav označil jako dobrý, s ničím se neléčí. Sdělil, že byl v ČR trestně stíháný, 27. 2. 2025 byl po pěti letech podmíněně propuštěn. Ke své trestné činnosti uvedl, že jeho známí měli pěstírnu konopí, ve které on pracoval jako zahradník. Za to mu byl udělen trest odnětí svobody v délce 8 let a 6 měsíců. Trestní soud v případě žalobce došel k závěru, že prošel vnitřní proměnou a dá se od něj očekávat vedení řádného života. Jako důvod své žádosti uvedl, že ho k takovému kroku vedla probíhající válka na území Ukrajiny, kde je ohrožen na životě. Obdržel již i povolávací rozkazy. Dodal, že má spory s příbuznými, kteří ho považují za zrádce, když nechce jít bojovat, kvůli jeho postojům k válce, protože zbylí členové žalobcovy rodiny válku podporují.
15. Během pohovoru k žádosti konaném dne 6. 3. 2025 byl žalobce dotázán, zda má kromě obav spojených s konfliktem i jiné. Žalobce uvedl ještě vyhrožování ze strany příbuzných, což podle něj také souvisí s válkou. V domovské zemi nikdy problémy se státními orgány neměl. Od své matky ví, že už mu byly doručeny povolávací rozkazy. Matka také zjistila, že po žalobci bylo vyhlášeno pátrání, protože se vyhýbá vojenské povinnosti. Matce mělo být vojenskou správou řečeno, že až se objeví na hranicích, bude zadržen, poslán na měsíční vojenský výcvik a následně na frontu. Matka žalobce je Ukrajinka, otec je Rus, proto má žalobce příbuzné z Ukrajiny i Ruska na obou válečných frontách. Na vojně byl v X oblasti, všichni jeho známí odtamtud nyní bojují na straně Ruska. Během konfliktu zemřel žalobcův bratr a synovec. Rodina od žalobce očekávala, že až bude propuštěn, posílí ukrajinskou obranu. Tomu žalobce odporoval a řekl, že nepůjde zabíjet své ruské příbuzné, ani přátele z Donbasu. Rodina si o žalobci myslí, že je zrádce, když svou vlast odmítá bránit. Vyhrožují mu prostřelením kolene, aby skončil na invalidním vozíku jako tisíce těch, co na něm jsou kvůli válce. Teprve

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

tehdy prý bude mít právo na Ukrajině žít. Nějakou politickou stranu podporoval za mlada, nyní už žádný politický subjekt nepodporuje. Zřetelně uvedl, že nepodporuje Rusko, je proti válce, označil ji za největší tragédii této generace, při níž se navzájem zabíjejí příbuzní. Než přicestoval do ČR, podnikal v Polsku, následně měl restauraci v X. Po upozornění na tzv. vylučovací klauzuli v ustanovení § 15 a § 15a zákona o azylu sdělil, že překážek pro udělení mezinárodní ochrany v těchto ustanoveních uvedených si nebyl vědom. Žalobce dodal, že má rozhodnutí soudu, ze kterého vyplývá, že nepředstavuje nebezpečí a že prošel proměnou. Poslední povolávací rozkaz, který obdržel, byl datován k 29. 11. 2024. Na závěr hovořil o velkých sporech s příbuznými, kteří se zapřísáhli, že mu prostřelí kolena a bude na invalidním vozíku, stejně jako tisíce dalších Ukrajinců, kteří na rozdíl od něj šli svou vlast bránit.

16. Žalobce při pohovoru rovněž žalovanému předložil úřední překlad jemu doručeného povolávacího rozkazu a průvodního dokumentu ze dne 29. 11. 2024, který je součástí správního spisu.
17. Součástí správního spisu je i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2023, č. j. X, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), neboť neoprávněně vyráběl a distribuoval marihuanu a kokain. Byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 8 let a 6 měsíců, uložen mu byl také trest vyhoštění na dobu neurčitou a trest propadnutí věci. Vedle trestu bylo žalobci uloženo i ochranné opatření v podobě zabránění části majetku. Ve správním spisu je rovněž založeno usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 1. 12. 2023, č. j. X, kterým bylo jako nedůvodné zamítnuto odvolání žalobce proti prvostupňovému rozsudku. Žalovaný opatřil i opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob, ze kterého vyplývá, že kromě již zmíněného odsouzení byl žalobce v minulosti shledán vinným i ze spáchání přečinu podle ustanovení § 284 odst. 2 trestního zákoníku, a byl udělen mu peněžitý trest. Toto odsouzení bylo zahlazeno dne 13. 10. 2016. Ve správním spise je i usnesení Okresního soudu v Lounech ze dne 27. 2. 2025, č. j. X, kterým bylo rozhodnuto o podmíněném propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody, a to na zkušební dobu v trvání 2 let.
18. Žalovaný opatřil jako podklad pro rozhodnutí Informaci OAMP – Ukrajina – Politická a bezpečnostní situace ze dne 22. 1. 2025.
19. Dne 28. 4. 2025 proběhlo seznámení žalobce s podklady pro rozhodnutí, žalobce si nepřál správní spis doplnit, bylo mu umožněno pořídit si fotokopii obsahu dokumentů ve správním spise.
20. Žalovaný vydal dne 29. 4. 2025 napadené rozhodnutí, č. j. OAM-248/ZA-ZA11-K18-2025. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že azyl podle § 12 zákona o azylu žalovaný žalobci neudělil, jelikož žalobce ve vlasti nebyl politicky aktivní a jako důvod pro svou žádost uvedl, že v zemi probíhá válečný konflikt, kterého se obává, nikoli pronásledování ze strany státu. Dále žalovaný konstatoval, že povinnost dostavit se k odvodu do aktivně bojující armády nemůže být důvodem k udělení azylu. Brannou povinnost označil za legitimní státoobčanskou povinnost, a to i za předpokladu, že jsou vyhýbání se vojenské službě nebo dezerce trestné. Všeobecnou mobilizaci na Ukrajině dle žalovaného nelze vnímat jako pronásledování jednotlivce nebo jakékoli jiné azylově

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

relevantní jednání ze strany státu. Žalovaný rovněž dospěl k závěru, že za pronásledování nelze považovat ani vyhrožování ze strany příbuzných z důvodu, že žalobce odmítá bojovat ve válečném konfliktu, kdy by byl nucen bojovat proti svým příbuzným a přátelům, neboť se nejedná o pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Nelze přitom konstatovat, že by se žalobce nemohl domoci ochrany před takovým jednáním u ukrajinských orgánů veřejné moci. Žalovaný uzavřel, že podřaditelný pod ustanovení § 12 není ani účel sloučení rodiny. Azyl je v tomto ohledu specifickým institutem. Hodlal-li žalobce žít v ČR se svou rodinou, mohl postupovat podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nikoli zneužít institut mezinárodní ochrany. Žalobci nebyl udělen ani azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu, neboť žádný z členů žalobcovy rodiny mezinárodní ochrany v ČR nepožívá. Žalovaný vzal v potaz i možnost udělit humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu (ve znění účinném do 30. 9. 2025). Příklad hodný zvláštního zřetele ovšem v případě žalobce nebyl shledán, přestože se žalovaný podrobně zaobíral rodinnou, sociální i ekonomickou situací žalobce. K tomu žalovaný poznamenal, že se žalobce v ČR opakovaně dopustil trestněprávního jednání, pro nějž byl i pravomocně odsouzen, a naopak žádné zjištění během správního řízení nenasvědčuje tomu, že by neudělení mezinárodní ochrany mělo být v případě žalobce vnímáno jako takřka nehumánní. Žalovaný přistoupil i k vyhodnocení, zda je na místě udělit žalobci doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. S odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007, uzavřel, že pro shledání vylučovacího důvodu v ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu ve spojení s čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice není možné doplňkovou ochranu žalobci udělit. Žalobce byl totiž v minulosti na území ČR pravomocně odsouzen za zvlášť závažný zločin, který svou povahou dosahuje tak vysokého stupně závažnosti a společenské nebezpečnosti, že ho lze podřadit pod pojem *vážný zločin* v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, o čemž svědčí i to, že žalobce nelegálně nakládal nejen s tzv. měkkou drogou marihuanou, ale i s kokainem, považovaným za tzv. tvrdou drogu.

VI.

Jednání soudu a právní posouzení věci soudem

21. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.
22. Při jednání dne u Městského soudu v Praze dne 12. 1. 2026 žalobce argumentoval shodně jako v podané žalobě. Zdůraznil, že žalovaný pochybil, pokud mechanicky aplikoval vylučující klauzuli § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu na případ žalobce, aniž řádně zhodnotil specifické okolnosti jeho případu. Podle platného práva a judikatury měl žalovaný zejména posoudit individuální okolnosti a závažnost činu, nikoliv se spokojit s formálním označením trestného činu žalobce za „zvlášť závažný“ podle trestního

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zákoníku. Zvážit vliv plynutí času - uplynula značná doba od činu a nápravy žalobce-žalobce po výkonu trestu vedl dlouhodobě spořádaný život, absolvoval odborné vzdělání v oboru X a prokazatelně se integroval do české společnosti a trestní soud rozhodnutím o podmíněném propuštění konstatoval, že se žalobce polepšil a že účelu trestu bylo dosaženo. Dále měl žalovaný respektovat závazky vyplývající z čl. 3 a čl. 8 EÚLP. V situaci žalobce bylo nutné zohlednit jeho právo na rodinný život (v ČR žije 22 let a má zde 2 nezaopatřené děti) a vyhodnotit, zda případné vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do tohoto práva. Stejně tak bylo nezbytné posoudit riziko vážné újmy v případě návratu na Ukrajinu z hlediska čl. 3 EÚLP (zásada non-refoulement). Poukázal na to, že v případě návratu na Ukrajinu mu hrozí násilná mobilizace (žalobci již byl zaslán povolávací rozkaz), trestní stíhání za vyhýbání se mobilizaci a přímé ohrožení života v ozbrojeném konfliktu. To naplňuje definici vážné újmy dle § 14 zákona o azylu a čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Zdůraznil, že vylučovací klauzule není trestem navíc a musí být aplikována restriktivně. Žalobce dále uvedl, že jeho matka je Ukrajinka, otec Rus. Hodně příbuzných z matčiny strany je ve válce, na druhé straně boje má ale příbuzné z otcovy strany. Všichni jeho známí z X, kde sloužil na vojně, nyní válčí za Rusko. Ve válce byl zabit jeho bratr a synovec. Žalobce nechce zabíjet své příbuzné a známé. Na podporu těchto svých tvrzení žalobce soudu předložil fotografie svých příbuzných, zabitého bratra a synovce, osvědčení o narození, dokládající národnost jeho rodičů, svůj vojenský průkaz, předvolání na vojenskou službu, doklad o zařazení do pátrání z důvodu nedostavení se k předvolání, doklady týkající se vzdělání žalobce dosaženého na Ukrajině a v České republice a ředitelskou pochvalu udělenou dceři žalobce X za mimořádnou snahu ve výuce, příkladné chování a skvělé studijní výsledky ve školním roce 2023/2024. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhnul zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

23. Zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhnul zamítnutí žaloby.
24. Soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel z následující právní úpravy.
25. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu *[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
26. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu *[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
27. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu *[s]e doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

28. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu *[s]e za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
29. Podle ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *[d]oplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, (...) b) se dopustil vážného zločinu, (...).*
30. K namítané nesprávné aplikaci § 15a zákona o azylu, a tedy k neudělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) téhož zákona je primárně třeba zvážit, zda lze trestný čin, pro nějž byl žalobce pravomocně odsouzen, podřadit pod pojem *vážný zločin* podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu
31. Ze správního spisu vyplynulo, že byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, neboť neoprávněně vyráběl a distribuoval marihuanu a kokain. Byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 8 let a 6 měsíců, uložen mu byl také trest vyhoštění na dobu neurčitou, trest propadnutí věci a ochranné opatření ve formě zabránění části majetku. Z výkonu trestu odnětí svobody byl žalobce v únoru 2025 podmíněně propuštěn.
32. Ustanovení § 15a zákona o azylu je implementací čl. 17 kvalifikační směrnice, přičemž ani jedno z těchto ustanovení pojem *vážný zločin* nedefinuje. Je tedy třeba vyjít z judikatury. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, konstatoval, že jde o autonomní pojem azylového práva, a jako takový podléhá výkladu ve světle kvalifikační směrnice a Úmluvy o právním postavení uprchlíků (dále jen „Ženevská úmluva“). Proto na základě toho, že nějaký trestný čin vnitrostátní právo označuje za zvlášť závažný zločin, není automaticky možné učinit závěr o tom, že se žadatel dopustil vážného zločinu podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Zvážit je vždy třeba individuální okolnosti případu. Na toto rozhodnutí ostatně přiléhavě odkazoval i sám žalobce v žalobě.
33. Žalovaný pak tento judikaturní závěr následoval, když vyhodnocoval povahu spáchané trestné činnosti, typ, délku a výši uděleného trestu a celkovou společenskou škodlivost takového jednání. V úvahu vzal všechny relevantní okolnosti případu, a to jak přitěžující, tak i polehčující (srov. rozsudek NSS ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28). Pokud se jedná o polehčující okolnosti, ty ve shodě s trestními soudy nezjistil. V této souvislosti vzal v úvahu skutečnost, že byl žalobce na základě usnesení Okresního soudu v Lounech ze dne 27. 2. 2025, č.j. X podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody se stanovením zkušební doby v trvání 2 let. Připomenul však, že žalobci byl také uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou, který doposud nevykonal. Žalovaný se rovněž zabýval pobytem rodinných příslušníků žalobce na území ČR, avšak dospěl k závěru, že tato skutečnost nemůže být brána jako polehčující okolnost, a to zejména s ohledem na druh trestné činnosti, pro kterou byl žalobce pravomocně odsouzen. Obecně je totiž pro závěr o spáchání vážného zločinu považováno za

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

dostatečné, „*pokud správní orgán poukáže na odsouzení za úmyslný trestný čin spáchaný s úmyslem získat materiální prospěch, v organizované skupině a ve velkém rozsahu*“ (srov. usnesení NSS ze dne 17. 10. 2025, č. j. 4 Azs 189/2025-27). Žalobce se dopustil zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, a to tím, že vyráběl a dále distribuoval marihuanu a kokain. Na podkladě trestního rozsudku (č. l. 31 ve správním spise) je zřejmé, že žalobce při trestněprávním jednání jednal s úmyslem a ve snaze získat materiální prospěch, přičemž trestný čin spáchal jako člen organizované skupiny, a to ve velkém rozsahu. Žalobcova trestná činnost tak zcela odpovídá požadavku na vážný zločin formulovanému Nejvyšším správním soudem v jeho shora citovaném rozsudku. Trestní rozsudek rovněž hovoří o distribuci kokainu, který je považován za tzv. tvrdou drogu, jejíž účinky na fyzické a psychické zdraví člověka jsou ničivé (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2019, č. j. 4 Azs 352/2019-36) a trestní soud žalobci udělil relativně vysoký trest odnětí svobody – trest odnětí svobody v délce 8 let a 6 měsíců, trest vyhoštění na dobu neurčitou, trest propadnutí věci a nadto i ochranné opatření v podobě zabránění části majetku. Zdejší soud se pak nedomnívá, že by plynutím času došlo k oslabení nebezpečnosti žalobcova jednání. Lze tedy shrnout, že se žalobce v ČR dopustil úmyslné trestné činnosti, přičemž byl odsouzen k relativně vysokému trestu, uloženo mu bylo i ochranné opatření, a tato trestná činnost dosahovala vysoké společenské závažnosti.

34. Nadto žalovaný správně uvedl, že o spáchání zvláště závažného drogového deliktu žalobcem není pochyb, neboť byl ve spise založen pravomocný rozsudek trestního soudu a také opis z trestního rejstříku fyzických osob. Kromě toho spáchání uvedeného zvláště závažného zločinu nerozporuje ani sám žalobce.
35. Žalovaný v napadeném rozhodnutí detailně vyložil úvahy, které ho vedly k aplikaci ustanovení § 15a zákona o azylu. V této části je napadené rozhodnutí řádně odůvodněné, a tedy nepochybně přezkoumatelné. Soud se se závěry učiněnými žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí ztotožnil a ve shodě s ním dospěl k závěru, že žalobce spáchal závažný zločin, který je předvídan v ustanovení § 15a zákona o azylu, pro vyloučení z možnosti udělení doplňkové ochrany. Lze tedy uzavřít, že v daném případě byly naplněny předpoklady pro aplikaci ustanovení § 15a zákona o azylu.
36. K námitce, že žalovaný zcela nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudil možnost udělení doplňkové ochrany dle §14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu soud uvádí, že žalovaný dospěl zcela správně k závěru o aplikaci vylučující klauzule dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jak bylo uvedeno výše, a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu tudíž nebyl povinen dále zjišťovat případnou existenci důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007 – 119). Možností udělení doplňkové ochrany z důvodu uvedeného v §14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu se tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval, jelikož udělení doplňkové ochrany žalobci je vyloučeno. Námitka je nedůvodná.
37. Žalobce dále namítal nesprávnou aplikaci ustanovení § 12 zákona o azylu. Měl za to, že žalovaný nedostatečně posoudil jeho obavu z pronásledování z důvodu odmítnutí předvolání do armády a nasazení do boje a dále z důvodu vyhrožování ze strany příbuzných. Brojil proti tomu, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav. Namítal, že žalovaný neopřel své úvahy dostatečně o informace plynoucí ze správního spisu, když tyto v něm chyběly nebo byly neúplné. Žalobce rovněž uvedl, že na základě podkladů

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

ve spise nebylo možné zodpovědět otázky relevantní pro posouzení žalobcova azylového příběhu, což zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Kladl důraz na to, že se žalovaný měl zabývat otázkou trestu hrozícího v případě, že i přes doručený povolávací rozkaz odmítne k výkonu vojenské služby v ukrajinské armádě nastoupit.

38. Soud v první řadě uvádí, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s okolnostmi žalobcovy povinnosti nastoupit k armádě v době válečného napadení země. Ztotožňuje se se závěry žalovaného, že branná povinnost je základní státoobčanskou povinností. Její výkon není považován za důvod, pro který by měla být udělena mezinárodní ochrana, neboť se jedná o legitimní postup státu, skrze který zajišťuje svou bezpečnost. Pro takový závěr je také třeba vycházet z předpokladu, že se jedná o plnění povinnosti v regulární armádě demokratického právního státu, která je v souladu s vnitrostátním i mezinárodním právem, a že je daným státem respektována možnost odepření výkonu takové vojenské služby z důvodu svědomí či náboženského přesvědčení, ať již zavedením náhradní (civilní) služby nebo jiným způsobem, nebo přinejmenším, že odepření výkonu vojenské služby není ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. c) kvalifikační směrnice trestáno nepřiměřenými nebo diskriminačními sankcemi (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45).
39. V případě žalobce jsou výše uvedené předpoklady splněny. Jemu doručený rozkaz ho povolával k nástupu k vojenské službě k regulérním ukrajinským ozbrojeným silám, které jsou vojsky demokratického státu. Z Informace OAMP o bezpečnostní a politické situaci na Ukrajině vyplývá, že ač vlast žalobce čelí řadě výzev a demokratickým deficitům, nelze ji označit za zemi nedemokratickou, či dokonce totalitní, ve které není možné se dovolat principů právního státu (č. l. 132 ve správním spise). To ostatně netvrdil ani žalobce.
40. Povolání k výkonu vojenské služby pak nemůže být pronásledováním jednotlivců, a to ani tehdy, je-li výkon vojenské služby spojen s přímou účastí v ozbrojeném konfliktu, nebo naopak její odepření spojeno se sankcí (srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49, ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, nebo usnesení ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018-39, ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015-30, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015-31). Povinnost aktivní účasti v ozbrojeném konfliktu totiž ani v čase mobilizace nezakládá ohrožení občana svévolným násilím vyplývajícím z ozbrojeného konfliktu (srov. usnesení NSS ze dne 17. 10. 2025, č. j. 4 Azs 189/2025-27). Výslovně pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 12. 2004, č. j. 7 Azs 321/2004, uvedl, že hrozba sankce při odmítnutí výkonu branné povinnosti není odůvodněným strachem podřaditelným pod pojem pronásledování podle § 12 zákona o azylu.
41. Co se týče možného diskriminačního či nepřiměřeného charakteru sankce za odepření vojenské služby, soud uvádí, že žalobce během správního řízení obavu z trestu za odepření výkonu vojenské služby jako důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl, popisoval pouze obavy z jejího výkonu samotného. Až v žalobě argumentoval, že mu v nástupu k ukrajinskému vojsku na bojovou frontu brání vnitřní přesvědčení a domníval se, že je nepřiměřené, aby na Ukrajině čelil trestnímu stíhání pouze z toho důvodu, že uplatnil výhradu svědomí. K tomu je třeba předně uvést, že ani z podkladů ve správním spise, ani ze žalobního textu není zřejmé, jaký základ by žalobcova tvrzení

výhrada svědomí vůči vojenské službě měla mít. Z rezolucí Komise Organizace spojených národů pro lidská práva potom plyne, že výhrada svědomí vůči vojenské službě se zakládá na zásadách a důvodech svědomí zahrnujících i pevné vnitřní přesvědčení, které může pramenit z náboženských, etických, humanitárních nebo morálních motivů (srov. rezoluce ze dne 22. 4. 1998, č. 1998/77). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva pak vyplývá, že výhradu svědomí lze uplatnit tehdy, existuje-li závažný a nepřekonatelný střet povinnosti vojenské služby s jedincovým hlubokým upřímným prožívaným přesvědčením, nikoli jen náboženským, přičemž toto přesvědčení musí být dostatečně vážné, soudržné a konzistentní (srov. rozsudek velkého senátu ze dne 7. 7. 2011, stížnost č. 23459/03, Bayatyan proti Arménii).

42. Žalobce během azylového řízení uvedl, že bojovat za Ukrajinu jít odmítá, protože má z otcovy strany příbuzné v Rusku a také přátele z X oblasti. Napadení Ukrajiny označil za tragédii. Blíže už ale nerozváděl, zda je jeho motivací vyhnout se aktivnímu zapojení na vojenských frontách nějaké hluboké vnitřní přesvědčení, které dlouhodobě manifestuje, zda jde o jeho soudržnou, projevovanou životní filozofii, která mu brání ve vojenské aktivitě. Ze spisu pouze vyplynulo, že je žalobce pravoslavný křesťan, přičemž soudu není známo, že by tato víra omezovala své věřící v účasti ve vojenských akcích. Kromě toho již žalobce základního vojenského výcviku v minulosti účasten byl, nehovořil o tom, že by mu byla umožněna civilní služba ani že by mu jeho svědomí už tehdy v účasti bránilo a on toto nějakým způsobem dal před ukrajinskými orgány najevo (č. l. 18 ve správním spise). Rovněž popřel, že by kdy ze strany ukrajinských státních orgánů čelil jakýmkoli ústrkům či potížím.
43. Žalobce až v žalobě tvrdil, že „*ctí posvátnost života a zdraví a nedokáže si představit, že by musel zabíjet.*“ Takový vnitřní přerod a zanícenost tvrzeného přesvědčení ve vztahu k státoobčanské povinnosti jít bránit svou vlast se jeví o to méně pravděpodobné, že během správního řízení nevyzdvíhoval ani své náboženství ani žádnou jinou životní filozofii, potažmo se nevyjadřoval blíže k žádnému hlubokému dlouhodobému postoji, který by žalovaný v napadeném rozhodnutí měl vzít v úvahu. Žalobce po celé správní řízení tvrdil pouze to, že nechce zabíjet příbuzné z Ruska a přátele z X, kteří na straně Ruska bojují. Takové tvrzení ale soud nepovažuje za vyjádření výhrady svědomí. Z takové blíže nerozvinuté deklarace a v rámci celého kontextu žalobcových sdělení vůči žalovanému podle názoru soudu nebylo možné zanícenou dlouhodobě projevovanou filozofii dovodit. Postoj žalobce vyznívá spíše jako pouhá averze k nástupu vojenské služby v době válečného stavu a ta jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany nepostačí (srov. Příručka procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka vydaná Úřadem Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky, 1979). Explicitně o výhradě svědomí hovoří žalobce až v žalobě a tuto spojuje se svým pravoslavným vyznáním. Jiné okolnosti, které by měly ve vztahu k vojenské službě založit diskriminační přístup ukrajinského státu vůči osobě žalobce, neuvedl. Z odpovědí žalobce při poskytnutí údajů ani při pohovoru neplyne žádná informace, která by jeho blízký vztah k víře jakkoli potvrzovala nebo měla žalovaného navést k tomu, aby se podrobněji náboženským vyznáním žalobce zabýval. Analogický závěr lze učinit ve vztahu k silnému vnitřnímu přesvědčení odlišnému od religiózního.
44. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že žalovaný nepochybil, pokud se v odůvodnění napadeného rozhodnutí výhradou svědomí a v této souvislosti přiměřeností nebo diskriminační povahou sankce při odmítnutí nástupu k vojenské

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

službě ve vztahu k udělení azylu podle § 12 nezabýval a svými podklady k této otázce necílil.

45. K argumentu žalobce týkajícímu se přiměřenosti či diskriminační povahy sankce při odmítnutí nástupu k vojenské službě považuje soud za potřebné uvést, že obdobná situace, které se žalobce pro případ svého návratu na Ukrajinu obává, by mohla nastat i v ČR, když trestní zákoník zakotvuje hned 6 skutkových podstat v oblasti trestných činů proti branné povinnosti, za které stanoví trest odnětí svobody, a to až v délce 5 let. Je tak zřejmé, že ukrajinská a česká úprava se v ohledu sankce výrazně neliší a hrozba sankce při odmítnutí výkonu vojenské služby rovněž není specifickou praxí v jeho zemi.
46. Žalobce se dále vytýkal žalovanému, že mu během ústního pohovoru k žádosti neposkytl dostatek prostoru k tomu, aby mohl uvést detaily ke své víře a přesvědčení ve vztahu k vojenské službě. Takové pochybení soud neshledal. Žalobce byl při poskytnutí údajů k žádosti na své náboženské přesvědčení výslovně dotazován, uvedl pouze „pravoslavné křesťanství“. Žádnou bližší informaci žalovanému nesdělil a ve zbylé části poskytnutí údajů, jakožto ani při pohovoru, více své náboženské vyznání nezmínil ani v odpovědích na otázky, ani v závěru ústního pohovoru, ve kterém byl dotazován, zda si přeje ke své žádosti uvést ještě nějaké další relevantní skutečnosti, příp. zda si přeje doplnit již sdělené informace a rovněž ani v rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí.
47. S ohledem na důvody pro udělení mezinárodní ochrany vymezené žalobcem a na jeho tvrzení učiněná v průběhu správního řízení má soud za to, že si žalovaný pro posouzení jeho azylového příběhu opatřil dostačující podklady. V případě Informace OAMP – Ukrajina – Politická a bezpečnostní situace ze dne 22. 1. 2025 se jedná o dokument Ministerstva vnitra ČR – Odboru azylové a migrační politiky, který je kompilačním materiálem, jež shromažďuje množství relevantních, objektivních, nezávislých a aktuálních informací z různých zdrojů a u veškerých informací jsou uvedeny odkazy tak, aby je bylo možné verifikovat. Soud podotýká, že tvorba kompilačních materiálů je v těchto věcech naprosto běžnou praxí. Jedná se jednoznačně o zcela objektivní a nezávislé podklady pro vydání rozhodnutí, jejichž obsahem je shrnutí informací z konkrétních zdrojů, které jsou v daných dokumentech řádně uvedeny.
48. Soud na základě všeho výše uvedeného uzavírá, že samotné uložení branné povinnosti či možnost uložení sankce při vyhýbání se jí nelze bez dalšího považovat za pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního spisu nevyplývá žádná konkrétní okolnost, která by tento závěr měla na případ žalobce činit neaplikovatelným. Lze tak uzavřít, že žalobce byl povolán k vojenské službě do armády demokratické země, v nástupu mu nebrání hluboké vnitřní přesvědčení a za odeprání vojenské služby mu nehrozí diskriminační ani nepřiměřený trest (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45).
49. Žalobce měl rovněž za to, že povinnost opustit území ČR by byla v rozporu s jejími mezinárodními závazky, a to konkrétně s čl. 33 Ženevské úmluvy a v něm zakotveném principu *non-refoulement*, který nařizuje, aby *žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice země, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení*. Zásada *non-refoulement*, nebo také zákaz navracení, je sice obecně závazkem přednostním, ale není tomu tak neomezeně. Z působnosti čl. 33 Ženevské úmluvy proto mj. může být vyloučen žadatel, který se dopustil vážného

nepolitického zločinu (srov. nález Ústavního soudu ze dne 10. 9. 2013, sp. zn. III. ÚS 665/11). Rozhodne-li proto správní orgán, že doplňkovou ochranu nelze s ohledem na § 15a zákona o azylu udělit, nezkoumá už, zda (ne)dojde k porušení této zásady (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2021, č. j. 8 Azs 192/2020-48, nebo usnesení ze dne 17. 10. 2025, č. j. 4 Azs 189/2025-27). Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí netrpí vadou ani z toho důvodu, že v něm žalovaný nezvážil návrat žalobce do vlasti ve světle možného rozporu s principem *non-refoulement*.

50. Žalobce dále namítal, že si jeho odpor k nástupu k vojenské službě ukrajinské orgány vyloží jako politický souhlas s ruskou agresí a její podporu. Z toho dovozoval, že mu ukrajinské orgány budou připisovat rysy, které založí jeho pronásledování. Soud konstatuje, že tuto obavu žalobce vyjádřil poprvé až v žalobě, žalovaný proto nepochybil, když ji žádným způsobem v napadeném rozhodnutí nevypořádal. Žalobce až v řízení před soudem tvrdil skutečnosti, o kterých mohl bez obtíží tvrdit již v průběhu správního řízení. Takový postup žalobce proto není v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32, konstatoval, že: *„žadatel o mezinárodní ochranu má však též primární povinnost uvést v řízení před správním orgánem všechny skutečnosti, které jsou mu známy a které mohou být relevantní z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany, a dát příležitost správnímu orgánu, aby o takto přednesených důvodech jeho žádosti kvalifikovaně rozhodl. (...) Neuvedl-li stěžovatel v řízení před správním orgánem posuzujícím jeho žádost všechny relevantní skutečnosti, neumožnil mu je kvalifikovaně posoudit a učinit součástí rozhodnutí, musí nést riziko v podobě zamítavého rozhodnutí.“* Zároveň se v případě žalobce neuplatní žádný z důvodů ospravedlňujících neuvedení takového tvrzení, jako např. nekonání osobního pohovoru, žadatelovo nepochopení relevance takové skutečnosti, trauma nebo stud (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16). Soud proto uzavírá, že žalovaný nepochybil, když se touto skutečností nezbýval. Jakožto nová skutečnost je v řízení před soudem nepřipustná a soud se s ní dále rovněž nebude zabývat.
51. Žalobce rovněž podotknul, že měl žalovaný v napadeném rozhodnutí hodnotit i případný zásah do jeho soukromého a rodinného života. I za předpokladu, že by se žalobce v žalobě neomezil na toto strohé vyjádření a uvedl důvody, proč by neudělení mezinárodní ochrany mělo představovat zásah do jeho soukromého a rodinného života, neměnilo by to nic na závěru, že žalovanému tento zásah hodnotit nepřislušelo. Ze správního spisu neplyne žádná okolnost, která by rozporu napadeného rozhodnutí s čl. 8 EÚLP ve světle judikatury nasvědčovala. Nejvyšší správní soud konstatoval, že rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany nemohou být zpravidla v rozporu s předmětným základním právem cizince, neboť zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany bez dalšího nevyklučuje pobyt na území ČR. Tato otázka pak ale musí být řešena podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (srov. usnesení NSS usnesení ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008-52). Soud proto porušení čl. 8 EÚLP ve vztahu k případu žalobce neshledal.
52. V neposlední řadě zmínil žalobce jako jeden ze svých azylových důvodů výhrůžky ze strany jeho příbuzných. Ti mu měli sdělit, že nepůjde-li bránit svou vlast, prostřelí mu kolena, aby skončil na invalidním vozíku jako bojující ukrajinští hrdinové. Ve shodě s žalovaným má soud za to, že takovou výhrůžku nelze považovat za pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť se nejedná o pronásledování z důvodu rasy,

- pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině. Bylo by ji možné jako azylově relevantní zvažovat pouze ve světle ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu ve spojení s § 2 odst. 6 téhož. Jak již ale bylo uvedeno výše, žalobce je z přezkumu těchto důvodů vyloučen, a to pro spáchání vážného zločinu tak, jak je předvídan v ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný tak nepochybil, když se s touto žalobcovou obavou v rámci možného udělení doplňkové ochrany nevypořádal.
53. S ohledem na shora uvedené soud nepřistoupil k doplnění dokazování důkazy navrženými žalobcem při jednání, neboť jejich provedení považoval za nadbytečné. Soud má za to, že skutkový stav zjištěný správním orgánem poskytoval dostatečně spolehlivý podklad pro rozhodnutí. Pokud se jedná o fotografie příbuzných žalobce, doklady osvědčující národnost rodičů žalobce, předvolání na vojenskou správu, doklad o zařazení do pátrání z důvodu nedostavení se k předvolání, tyto doklady předložil žalobce již v průběhu správního řízení (č.l. 19 až 29 správního spisu). Žalovaný skutečnosti z nich vyplývající nikterak nespороval a při svém rozhodování je zohlednil. Pokud se jedná o doklady podporující tvrzení žalobce o integraci do české společnosti jeho a rovněž jeho nezletilých dětí (doklady týkající se dosaženého vzdělání žalobce a ředitelská pochvala dcery žalobce), tyto doklady by dle názoru soudu, s ohledem na shora uvedené, nebyly způsobilé zvrátit závěry, ke kterým žalovaný při svém rozhodování dospěl a se kterými se soud ztotožnil.
54. Soud uzavírá, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo ve vztahu k posouzení důvodnosti žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany ve smyslu § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu a aplikaci vylučující klauzule podle § 15a zákona o azylu vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné, když se žalovaný plně vypořádal se všemi skutečnostmi. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil. Namítané porušení ustanovení správního řádu a zákona o azylu soud neshledal.

VII.

Závěr a náklady řízení

55. S ohledem na shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
56. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.
57. Výrok o odměně za zastupování je odůvodněn ustanovením § 35 odst. 10 větou první s.ř.s., přičemž tuto odměnu platí stát. Ustanovený zástupce provedl ve věci 2 úkony, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], a účast na jednání před soudem [§ 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 4 620 Kč [§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky

č. 177/1996 Sb., advokátní tarif], která se zvyšuje o 450 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif). Za dva úkony právní služby tak ustanovenému zástupci náleží 10 140 Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající dani, tj. o částku 2 130 Kč (zaokrouhlenou na celé koruny nahoru dle § 146 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád). Celková výše odměny ustanoveného zástupce žalobce tedy činí 12 270 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. ledna 2026

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně